

V případě, o který se jedná, vyřkl sice příslušný soud první stolice dne 3. ledna 1925, že manželství se rozvádí, avšak hmotná právní moc tohoto výroku nastala teprve tím, že rozsudek první stolice byl potvrzen II. instancí a že tento odvolací rozsudek se stal pravoplatným, což nastalo až 24. května 1925. Teprve tohoto dne bylo pravoplatně vyřčeno, že rozvod manželství se povoluje a tedy teprve tento den možno bráti za den, do kterého manželství trvalo a od kterého manželské společenství rozvodem bylo zrušeno.

Není sporu o tom, že st-ka jako manželka následovala a měla až do rozvodu domovské právo v domovské obci svého manžela. Není také sporu o tom, že manžel pozbyl dne 1. května 1925 domovské právo v M. a tímto dnem nabyl domovské právo v té obci, ve kteréž byl od 1. května 1925 ustanoven definitivním učitelem. Podle předpisu zákona následovala tedy Marie U. svého manžela i při změně domovského práva, která nastala dne 1. května 1925, a poněvadž v tento den pozbyl Josef U. svého domovského práva v M., pozbyla práva toho také jeho manželka a nabyla s manželem nového domovského práva v obci L. Toto domovské právo pak příslušelo jí i při zrušení manželského společenství, kteréž nastalo, jak výše dovozeno, teprve dnem 24. května 1925.

Veden mylným právním náhledem, že manželské společenství zrušeno bylo dnem prvoinstančního rozsudku o rozvodu, t. j. již dne 3. ledna 1925, posuzoval žal. úřad domovskou příslušnost Marie U. podle tohoto dne, a nevzav zřetele na pozdější, ještě za trvání manželství nastalou změnu domovské příslušnosti u manžela jmenované, neprávem vyřkl, že Marie U. přísluší domovským právem do stěžující si obce. Tím octl se žal. úřad v rozporu se zákonem.

Č. 11.144.

Zaměstnanci veřejní: * Použití nutné obrany státním zaměstnancem samo o sobě není v rozporu s předpisem § 165 služ. prag. č. 15/1914 ř. z. o tom, že ve vzájemném styku mezi zřízenci jest dbáti slušného jednání.

(Nález ze dne 15. března 1934 č. 5227.)

V ě c: Antonín P. v Praze (adv. Dr. Jiří Jonáš z Prahy) proti vrchní disciplinární komisi úřednické a zřízenecké při ministerstvu školství a národní osvěty o disciplinární trest.

V ý r o k: Na ř. r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o n e z á k o n n o s t.

D ů v o d y: Nálezem z 26. června 1929 uznala disc. komise pro úředníky a zřízence Karlovy university v Praze bez ústního líčení Antonína P., zřízence ústavu, vinným služebního přečinu, jehož se dopustil tím, že se dne 17. dubna 1929 popral v budově ústavní s Josefem Z., pomocným zřízencem ústavu, a že jej při této příležitosti na

těle zranil. Tím se prohřešil proti služebním povinnostem uloženým mu § 165 zák. č. 15/1914 ř. z. a uložen mu za to disc. trest vyloučení z postupu do vyššího služného na půl roku podle § 93 b) a § 181 téhož zákona. V důvodech uvedeno: Disc. komise uznala za prokázáno, že se Antonín P. popral dne 17. dubna 1929 s pomocným zřízencem Josefem Z., nabyvši o tom přesvědčení z výpovědí obou těchto zaměstnanců. Při výměře trestu bylo hleděno na dosavadní disc. zachovalost Antonína P. jako na polehčující okolnost.

Proti tomuto nálezu podal Antonín P. odvolání, ve kterém namítal, že jednal v nutné sebeobraně a že nelze proto jeho jednání považovati za porušení povinnosti uložené zřízencům v § 165 služ. pragmatiky.

Nař. výměrem zamítla vrchní disc. komise úřednická a zřízenecká při min. škol. odvolání st-lovo co do viny a potvrdila v tom směru disc. nález I. stolice vzatý v odpor. Naproti tomu vyhověla odvolání co do trestu a změnila disc. trest vyloučení z postupu do vyššího služného podle § 93 lit. b) služební pragmatiky, uložený nálezem v odpor vzatým, v disc. trest důtky podle § 93 lit. a) služ. pragmatiky. K tomuto rozhodnutí dospěla vrch. disc. komise z těchto důvodů: Z výsledku disc. řízení provedeného v I. stolici vzala i odvolací stolice za prokázáno, že se st-l dopustil činu jemu za vinu kladeného tak, jak jej zjistila a kvalifikovala I. stolice, že tedy jeho disc. odsouzení pro tento čin stalo se po právu. Naproti tomu vrch. disc. komise přihlédnuvši k výsledku soudního řízení trestního vedeného proti Josefu Z. pro přestupek podle § 411 trest. zák., kterým bylo prokázáno, že st-l jednal v nutné sebeobraně, nemohla jinak než vzíti okolnost tuto za polehčující a se zřetelem na ni zmírniti disc. trest uložený I. stolicí.

O stížnosti uvážil nss toto: — —

Stížnost spatřuje nezákonnost v tom, že žal. úřad jednání st-lovo, vyvolané útokem Z-ovým, tedy spravedlivou obranu považuje za porušení povinnosti uložené zřízencům v § 165 služ. pragm. I kdyby byl st-l při výstupu se Z. vykročil z mezí spravedlivé obrany, mohlo se jednati jen o exces kulposní, nikoliv o dolosní, velmi snadno vysvětlitelný.

Námitku tu uznal nss důvodnou.

Podle obsahu nař. rozhodnutí uznal žal. úřad — přihlédnuv k výsledku soudního řízení trestního vedeného proti pomocnému zřízenci Josefu Z. pro přestupek § 411 trest. zák. —, že st-l jednal při výstupu — pračce — dne 17. dubna 1929 s Josefem Z. v nutné sebeobraně.

Podle všeobecného nazírání jest nutná sebeobrana prostředkem dovoleným (srov. § 2 bod g) trest. zák.), nemůže tedy nikdo, kdo tohoto dovoleného prostředku použil, býti za to poháněn k zodpovědnosti. Podle § 165 služ. pragm. mají ve vzájemném styku státní zřízenci dbáti slušného jednání. Je-li nutná sebeobrana dovolena, tedy právem každého, pak nemůže použití tohoto práva býti považováno za jednání neslušné po rozumu § 165 služ. pragm.

Žal. úřad uznal skutečnost, že st-l jednal v nutné sebeobraně, jen za okolnost polehčující a přiznal jí proto vliv na výměru disc. trestu. Avšak neprávem. Uznal-li žal. úřad, že st-l jednal v nutné sebeobraně

a použití nutné obrany státním zřízencem není samo o sobě v rozporu s předpisem § 165 služ. pragm. o tom, že ve vzájemném styku mají zřízenci dbáti slušného jednání, pak měl nález disc. komise změnit v osvo-
bozující.

Jelikož pak žal. úřad vycházejí z nesprávného právního názoru toho neučinil, nýbrž odsuzující výrok první stolice potvrdil, jest nař. rozhodnutí nezákonné a bylo je podle § 7 zák. o ss zrušiti, aniž bylo třeba se zabývatí námitkami stížnosti vytýkajícími tomuto rozhodnutí vady řízení.

Č. 11.145.

Školství: I. * Pomocné školy a třídy, »které byly vydržovány dosud obcemi« (§ 20 zák. č. 86/1929 Sb.), stanou se veřejnými pomocnými školami (třídami) ve smyslu § 2 tohoto zák. teprve rozhodnutím zsr-y ve smyslu § 20 cit. zák., jímž k žádosti obce byla pomocná škola (třída) přeměněna v pomocnou školu (třidu) »podle tohoto zákona«.
— **II. * Odměna stanovená pro učitele pomocných škol v § 11 odst. 3 zák. č. 86/1929 Sb. přísluší jen učitelům na veřejných pomocných školách (třídách) »podle tohoto zákona« (§ 2 a 20 cit. zák.).**

(Nález ze dne 15. března 1934 č. 5339.)

V ě c: Markéta L. v K. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o služební přídavek za vyučování na pomocné škole.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výnosem zsr-y v Brně z 28. února 1931 byla st-lce, definitivní učitelce, přidělené pomocné škole v K., za souhlasu mor.-slez. zv-u povolena podle ustanovení § 11 odst. 3 posl. věty zák. z 24. května 1929 č. 86 Sb., prozatím než bude věc upravena vl. nař., odměna 2.362 Kč 50 h, t. j. 75% ze služebního přídávku ročně 1.500 Kč, za vyučování na pomocné škole v K. v době od 1. ledna 1929 do 31. ledna 1931. Služební přídavek v plné výši cit. zákonem stanovené st-lce nepřiznán, protože nemá předepsané odborné zkoušky způsobilosti pro pomocné školy.

Odvolání z tohoto výnosu podané st-lkou zamítlo min. škol. nař. výnosem, ježto pomocná škola, na níž st-lka působí, nebyla přeměněna ve veřejnou pomocnou školu po rozumu zák. č. 86/1929 Sb., podle zák. pak přísluší odměna v něm dotčená pouze učitelským osobám, působícím na pomocných školách uvedeného druhu; st-lka nemá dále vůbec předepsané odborné zkoušky způsobilosti pro pomocné školy, kteráž je zákonným předpokladem přiznání plné odměny, již se stížností svou domáhá.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Žal. úřad opřel své zamítavé rozhodnutí především o důvod, že odměna, stanovená v § 11 odst. 3 zák. č. 86/1929 Sb., přísluší pouze těm